

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 739

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 noiembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.022 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 974 din Codul civil	2-3	Decizia nr. 1.032 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	8-10
Decizia nr. 1.023 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției	3-4	Decizia nr. 1.036 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 404 ¹ din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 1.025 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	5-6	Decizia nr. 1.121 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	11-13
Decizia nr. 1.027 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 353 ¹ din Codul de procedură civilă	6-8	Decizia nr. 1.138 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă	13-14
		Decizia nr. 1.140 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.022**

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 974 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 974 din Codul civil, excepție ridicată de Sinica Tiptiș în Dosarul nr. 10.375/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.375/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 974 din Codul civil**, excepție ridicată de Sinica Tiptiș într-o cauză civilă având ca obiect partaj bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că legiuitorul constituțional a înțeles, prin reglementarea cuprinsă în art. 44 din Legea fundamentală, să ocrotească și să garanteze dreptul de proprietate în toate formele sale, proprietatea exclusivă și coproprietatea, astfel încât, proprietatea soților asupra bunurilor comune fiind o coproprietate în devălmășie, și aceasta este, la rândul său, ocrotită și garantată. Cu toate acestea, în opinia autorului excepției, art. 974 din Codul civil permite unui terț să intențeze o acțiune, „*acțiunea pauliană*”, care tinde la destrămarea acestei forme de coproprietate în devălmășie a soților.

Judecătoria Focșani consideră că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată, iar textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 974 din Codul civil sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile legale criticate nu contravin dreptului de proprietate covâlmașă a soților, ci, dimpotrivă, pe lângă faptul că dau posibilitatea creditorilor chirografari de a exercita acțiunile debitorului lor, care stă în pasivitate și care poate fi în pericol să piardă un bun, au rolul de a proteja atât dreptul de proprietate al

acestuia, cât și, implicit, dreptul de proprietate al creditorilor înșiși.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 974 din Codul civil, care au următorul cuprins: „*Creditorii pot exercita toate drepturile și acțiunile debitorului lor, afară de acelea care îi sunt exclusiv personale.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și celor ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 974 din Codul civil au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.082 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, Curtea a constatat că prevederile art. 974 din Codul civil „reglementează un mijloc juridic procedural, și anume acțiunea oblică (denumită în doctrină și indirectă sau subrogatorie) — acea acțiune în justiție pe care creditorul o exercită pentru valorificarea unui drept care aparține debitorului său”, dacă sunt întrunite următoarele condiții: debitorul refuză ori neglijează să acționeze el însuși; creanța este certă și lichidă; există pericol de insolvabilitate.

Această acțiune îndeplinește o funcție preventivă, de conservare a patrimoniului debitorului, și se întemeiază pe principii potrivit cărora debitorul răspunde de îndeplinirea obligațiilor cu toate bunurile sale prezente și viitoare, întregul său patrimoniu servind pentru garantarea comună și proporțională a tuturor creditorilor săi chirografari.

Așa fiind, Curtea constată că aceste prevederi de lege nu contravin dreptului de proprietate privată, ci dau posibilitatea creditorilor să exercite toate acțiunile împotriva debitorului lor, cu excepția celor cu caracter exclusiv personal. Această limitare este firească, având în vedere categoriile acțiunilor exclusiv personale, și anume cele prin care se apără drepturi personale nepatrimoniale sau drepturi patrimoniale, dar a căror exercitare implică o apreciere subiectivă din partea titularului lor.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 974 din Codul civil, excepție ridicată de Sinica Tiptiș în Dosarul nr. 10.375/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.023

din 14 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63
din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Nicolae Guguștea în Dosarul nr. 8.524/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a depus note scrise prin care solicită judecarea în lipsă, prilej cu care reiterează o serie de argumente în sprijinul admiterii excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.524/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția pentru minori și**

familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Nicolae Guguștea într-o cauză civilă având ca obiect nulitate adopție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 57 din Legea nr. 273/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3), care garantează accesul liber la justiție al oricărei persoane pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor sale legitime, întrucât îngrădesc acestuia dreptul de a solicita în instanță constatarea nulității adopției.

Tribunalul Dolj — Secția pentru minori și familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia la data sesizării instanței de contencios constituțional, îl constituiau prevederile art. 57 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, acest act normativ a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009 și, ca urmare a renumerotării textelor, art. 57 a devenit art. 63 din lege, cu același conținut.

Ca atare, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează a se pronunța îl constituie prevederile art. 63 din Legea nr. 273/2004, care au următorul conținut:

„Art. 63. — Acțiunea în declararea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate. După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și având motivări similare.

În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.327 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 10 decembrie 2009, sau Decizia nr. 73 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că reglementarea legală criticată nu contravine art. 21 din Legea fundamentală.

Prin aceste decizii, Curtea a constatat că „Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției stabilește, cu valoare de regulă de bază a adopției, principiul interesului superior al copilului. Legea prevede expres acest principiu în cap. I intitulat «Dispoziții generale», art. 2 lit. a) și în art. 5 alin. (1) referitor la condițiile de fond ale adopției. Luând în considerare principiul menționat, legea definește nulitatea adopției ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului.

Astfel, stabilind în primul alineat al art. 62 că adopția este nulă, dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului sau cu încălcarea oricăror condiții de fond sau de formă prevăzute de lege, legea instituie în cel

de-al doilea alineat al aceluiași articol norma după care instanța va putea respinge cererea de declarare a nulității adopției, dacă va constata că menținerea adopției este în interesul celui adoptat.”

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a constatat că „legiuitorul a instituit o nulitate sub condiție — aceea ca menținerea adopției să fie în interesul superior al copilului — și că această sancțiune juridică nu poate fi caracterizată ca o nulitate absolută. Reglementarea în acest mod a nulității adopției nu contravine normelor și principiilor Constituției, ci, dimpotrivă, având în vedere scopul adopției (...), și anume creșterea și educarea copilului într-un mediu familial, este pe deplin concordantă cu art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care «Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor»”.

Așa fiind, Curtea reține că reglementarea, prin dispozițiile cuprinse în textul de lege criticat, a exercitării acțiunii în declararea nulității adopției reprezintă o consecință firească a modului în care legiuitorul a conceput și a definit nulitatea adopției, ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului. În condițiile în care adoptatul dobândește capacitatea deplină de exercițiu nu mai este necesar ca interesul superior al acestuia să fie apărat pe calea intentării de către orice persoană interesată a unei cereri de declarare a nulității adopției și nici pe calea aprecierii de către instanța de judecată a interesului lui de a se menține adopția. A admite că, și după ce adoptatul a devenit major, exercitarea acțiunii de declarare a adopției ar putea fi exercitată de altă persoană echivalează cu nerecunoașterea aptitudinii celui în cauză de a-și identifica propriul interes și, deci, cu negarea capacității lui de exercițiu.

Prin urmare, Curtea constată că nu se poate primi susținerea potrivit căreia reglementarea criticată este de natură să restrângă accesul la justiție al persoanelor interesate, altele decât adoptatul cu deplină capacitate de exercițiu, întrucât accesul la justiție implică un interes legitim, iar, în cazul analizat, interesul legitim de declarare a nulității adopției sau de menținere a acesteia aparține în exclusivitate adoptatului.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Nicolae Guguștea în Dosarul nr. 8.524/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.025

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului și ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, excepție ridicată de Eugen Alexandru Vargă în Dosarul nr. 18.614/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. În acest sens, arată că, în concret, critica de neconstituționalitate vizează art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, prevederi legale care au fost abrogate prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 1/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.360 din 28 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 18.614/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului și ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”**, excepție ridicată de Eugen Alexandru Vargă într-o cauză civilă având ca obiect revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că actele normative criticate contravin normelor constituționale și dispozițiilor internaționale invocate, deoarece, deși nu declară ca fiind expropriate pentru cauză de utilitate publică imobilele trecute silit în proprietatea statului în baza Decretului nr. 92/1950, Legea nr. 112/1995 și Legea nr. 10/2001 conțin proceduri și soluții reparatorii care nu numai că afectează exercițiul neîngrădit al dreptului de proprietate al persoanelor deposedate abuziv de regimul comunist, ci îl desființează în toate situațiile în care bunul nu se poate restitui în natură, datorită înstrăinărilor făcute de stat „cu respectarea legii”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă nu și-a exprimat opinia în legătură cu constituționalitatea actelor normative criticate, rezumându-se doar a se pronunța asupra admisibilității sesizării Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat prin încheierea de sesizare, îl constituie prevederile Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 2005, și cele ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Din examinarea considerentelor cuprinse în încheierea de sesizare, precum și a notelor scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că în speță au incidență numai prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, astfel încât, obiect al excepției de neconstituționalitate, asupra căreia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie acest text de lege.

Autorul excepției susține că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (3) și (4) privind proprietatea privată, art. 11 privind dreptul internațional și intern și art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la art. 1 paragraful 1 teza a doua din Primul Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și art. 17 pct. 2 coroborat cu art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. De asemenea, apreciază că se aduce atingere și dispozițiilor constituționale ale art. 148 alin. (2) și (3) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană, coroborate cu art. II-77 alin. 1 teza a doua din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, referitor la dreptul de proprietate, raportat la art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că temeiul acțiunii formulate de autorul excepției, și anume, revendicare imobiliară, îl constituie prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001. În acest context, Curtea constată că art. 2

alin. (2) din Legea nr. 10/2001 a fost abrogat prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Față de această situație, având în vedere abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de

neconstituționalitate, Curtea constată că devin aplicabile prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora instanța de contencios constituțional se pronunță asupra „*unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare*”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Eugen Alexandru Vargă în Dosarul nr. 18.614/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.027
din 14 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 353¹
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 353¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de societățile comerciale ECE Projektmanagement Romania — S.R.L. și ECE Projektmanagement International GmbH în Dosarul nr. 58/2009 al Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României — București.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, avocat Nicolae Viorel Dinu, cu delegație la dosar, iar pentru părțile Societatea Comercială „Myo-O” — S.A. din București și Societatea Comercială „River Invest” — S.A. din București răspunde avocat C. Stănescu, cu împuternicire avocațială.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocaților prezenți, pentru susținerea argumentelor privind excepția de neconstituționalitate formulată.

Avocatul Nicolae Viorel Dinu susține că prevederile art. 353¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală. În acest sens, arată că reglementarea criticată îngrădește dreptul la apărare și la un proces echitabil, dat fiind că încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare îndreptată împotriva unuia dintre membrii Tribunalului arbitral nu este supusă niciunei căi de atac. Așa fiind, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Avocatul părților Societatea Comercială „Myo-O” — S.A. din București și Societatea Comercială „River Invest” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate invocate, apreciind că procedura reglementată de prevederile de lege criticate nu încalcă drepturile procesuale ale autorilor excepției, prevăzute în Codul de procedură civilă, și nici alte drepturi sau libertăți ale acestora.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 203/2006 și Decizia nr. 74/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 58/2009, **Curtea de Arbitraj Comercial Internațional a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 353¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de societățile comerciale ECE Projektmanagement Romania — S.R.L. și ECE Projektmanagement International GmbH într-o cauză având ca obiect cerere de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 353¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât consacră dreptul instituțiilor permanente de arbitraj să soluționeze, în virtutea regulamentelor proprii, cereri aflate în competența instanței de judecată, ceea ce contravine normelor constituționale invocate.

În acest context, susțin că prin această reglementare se permite unui organ, altul decât „justiția”, în accepțiunea art. 126 alin. (1) din Constituție, să soluționeze o cerere ce tinde la apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale autorilor excepției. Astfel, arată că, organului cu activitate jurisdicțională — Curtea de Arbitraj Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României — nu îi sunt recunoscute, prin Legea fundamentală, prerogativele puterii judecătorești, Constituția reglementând în mod expres care sunt organele abilitate să realizeze justiția, și anume „*Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, stabilite de lege*”. Autorii excepției consideră că li se îngrădește dreptul de a avea acces la o jurisdicție statală, respectiv la una dintre instanțele de judecată care se circumscriu noțiunii de „justiție”, îngrădire cu atât mai evidentă cu cât încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare nu este supusă niciunei căi de atac, iar Codul de procedură civilă nu permite contestarea hotărârii arbitrale sub aspectul nelegalei respingeri a cererii de recuzare, împrejurare ce determină încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil.

Curtea de Arbitraj Comercial Internațional consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 353¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, arată că arbitrajul constituie o excepție de la principiul potrivit căruia înfăptuirea justiției se realizează prin instanțele judecătorești și reprezintă acel mecanism juridic eficient, menit să asigure o judecată imparțială, mai rapidă și mai puțin formală, confidențială, finalizată prin hotărâri susceptibile de executare silită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 353¹ din Codul de procedură civilă, potrivit căror: „*Art. 353¹. — În cazul arbitrajului organizat de o instituție permanentă, toate atribuțiile ce revin instanței judecătorești în temeiul dispozițiilor din prezentul capitol se exercită de acea instituție, conform regulamentului său, afară numai dacă acel regulament prevede altfel.*”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul la justiție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, precum și celor ale art. 126 alin. (1) și (2) privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 203 din 7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 24 martie 2006, instanța de contencios constituțional a statuat că arbitrajul constituie o excepție de la principiul potrivit căruia înfăptuirea justiției se realizează prin instanțele judecătorești și reprezintă acel mecanism juridic eficient, menit să asigure o judecată imparțială, mai rapidă și mai puțin formală, confidențială, finalizată prin hotărâri susceptibile de executare silită.

Arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale încheiate între părți, cu respectarea principiului libertății de voință a acestora, sub rezerva respectării ordinii publice, a bunelor moravuri, precum și a dispozițiilor imperative ale legii, așa cum prevede art. 341 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, părțile pot stabili, prin convenția arbitrală sau printr-un act adițional încheiat ulterior, normele privind constituirea tribunalului arbitral, numirea, revocarea și înlocuirea arbitrilor, termenul și locul arbitrajului, normele de procedură pe care tribunalul arbitral trebuie să le urmeze în judecarea litigiului și, în general, orice alte norme privind buna desfășurare a arbitrajului. În cazul în care părțile nu au convenit asupra unor asemenea norme, tribunalul arbitral va putea reglementa procedura ce urmează a fi aplicată.

Cu privire la recuzarea arbitrilor, Curtea a constatat că art. 351¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede cauzele care pun la îndoială independența și imparțialitatea acestora, respectiv cele prevăzute pentru recuzarea judecătorilor, precum și anumite cauze speciale, ca neîndeplinirea condițiilor de calificare profesională ori a altor condiții privitoare la arbitri, prevăzute în convenția arbitrală. Potrivit art. 351² alin. 2 din Codul de procedură civilă, „*Cererea de recuzare se soluționează de instanța judecătorească, prevăzută de art. 342, cu citarea părților și a arbitrilor recuzați, în termen de 10 zile de la sesizare. Încheierea nu este supusă căilor de atac.*”

Prin derogare de la această regulă, art. 353¹ din Codul de procedură civilă prevede că, în situațiile în care arbitrajul este organizat de o instituție permanentă, toate atribuțiile ce revin instanței judecătorești în temeiul dispozițiilor capitolului privitor la constituirea tribunalului arbitral se exercită de această instituție, conform regulamentului său. Așa fiind, incidența reglementării criticate este subsecventă acordului de voință intervenit între părțile care au încheiat convenția arbitrală și care au optat pentru soluționarea litigiului de către o instituție permanentă.

Așadar, în urma acordului prin care a fost aleasă calea arbitrajului instituțional, dispozițiile regulamentului acelei instituții se impun părților, tribunalul arbitral urmând a le aplica întocmai. Împrejurarea că partea care solicită recuzarea unui arbitru a achiesat la soluționarea litigiului de către o instituție permanentă de arbitraj, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dispozițiile legale referitoare la judecarea litigiului de o asemenea instituție, ca și consecințele juridice ale aplicării lor,

nu o îndreptățește să se prevaleze de necunoașterea legii și deci lipsește de temeii critica reglementării în cauză.

Totodată, prin Decizia nr. 74 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 6 aprilie 2009, Curtea a statuat că, prin prevederile art. 343³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, legiuitorul nu exclude de la competența instanțelor judecătorești litigiile care fac obiectul unei convenții arbitrale. Astfel, Curtea a constatat că arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale încheiate între părți, fie sub forma unei clauze compromisorii înscrise în contractul principal, fie sub forma unei înțelegeri de sine stătătoare, denumită *compromis*, și prin urmare părțile au libertatea de a alege modalitatea de soluționare a litigiului. Litigiul dedus instanței de arbitraj comercial se finalizează printr-o hotărâre arbitrală, care, însă, potrivit art. 364 din Codul de

procedură civilă, poate fi desființată printr-o acțiune în anulare soluționată de către instanțele judecătorești competente.

Ca atare, Curtea constată că prevederile legale care reglementează arbitrajul nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și nici celor cuprinse în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind în deplin acord și cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora stabilirea competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 353¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de societățile comerciale ECE Projektmanagement Romania — S.R.L. și ECE Projektmanagement International GmbH în Dosarul nr. 58/2009 al Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României — București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.032

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ion Sorescu și Elena

Sorescu în Dosarul nr. 48.523/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 48/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 48.523/3/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția**

civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ion Sorescu și Elena Sorescu într-o cauză având ca obiect revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, deși în temeiul art. 46 din Legea nr. 10/2001, republicată, au putut fi atacate în justiție actele de înstrăinare a imobilelor achiziționate în baza Legii nr. 112/1995, prin art. III din Legea nr. 247/2005 s-a introdus o nouă cale de atac împotriva actelor juridice încheiate după data de 14 ianuarie 2001, în baza Legii nr. 112/1995, ceea ce, în opinia acestora, contravine art. 44 din Constituție. Aceasta deoarece, prin instituirea unui nou termen pentru a putea ataca în justiție actele de înstrăinare încheiate în baza Legii nr. 112/1995, se pune în dificultate principiul securității raportului juridic, datorită modului în care s-au succedat prevederile legale referitoare la restituirea imobilelor preluate abuziv. Din această perspectivă, prevederile art. III din Legea nr. 247/2005 sunt neconstituționale, fiind în total dezacord cu art. 11 și 20 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern și, respectiv, la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, astfel cum au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.194 din 30 decembrie 2005.

Acest text de lege are următorul cuprins:

„Art. III. — *Actele juridice de înstrăinare având ca obiect imobile cu destinația de locuință, încheiate după data de 14 februarie 2001 cu nerespectarea interdicției prevăzute de art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, și care nu au fost atacate în instanță în condițiile art. 45 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, republicată, pot fi atacate la secția civilă a tribunalului în a cărui rază teritorială se află imobilul notificat în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentului titlu sau, după caz, de la data luării la cunoștință a încheierii contractului.*”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 148 alin. (2) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană, precum și celor ale art. 11 și 20 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern și, respectiv, la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 48 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 23 februarie 2007, sau Decizia nr. 534 din 13 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Curtea a reținut că „prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente s-au adus modificări Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul I al Legii nr. 247/2005 față de dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2), prin deciziile mai sus menționate, Curtea a statuat că acestea nu conțin norme contrare principiului garantării și ocrotirii, în mod egal, a dreptului de proprietate, ci constituie o aplicare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”.

Curtea constată că nu poate fi primită nici critica referitoare la afectarea principiului securității raporturilor juridice și despre perpetuarea posibilității de a ataca în justiție actele de înstrăinare încheiate în condițiile Legii nr. 112/1995, întrucât reglementarea criticată vizează situații juridice diferite, care beneficiază de tratament juridic diferențiat.

Legiuitorul a prevăzut, pentru anumite situații speciale, cum este cea din textul de lege criticat, posibilitatea atacării într-un anumit termen a contractelor încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legii. Așa fiind, persoanele care pot ataca actele juridice de înstrăinare în condițiile art. III din titlul I al Legii nr. 247/2005 se află într-o situație juridică diferită față de persoanele care au încheiat contracte până la data de 14 februarie 2001, data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și cu respectarea condițiilor legale impuse, ceea ce determină și un tratament juridic diferențiat.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ion Sorescu și Elena Sorescu în Dosarul nr. 48.523/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.036

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 404¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 404¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Karl Alfred Vittye, Karla Agneta Minea Vittye și Katharina Vittye în Dosarul nr. 9.874/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.874/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 404¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Karl Alfred Vittye, Karla Agneta Minea Vittye și Katharina Vittye într-o cauză având ca obiect drept de întoarcere a executării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin art. 404¹ din Codul de procedură civilă se instituie, practic, un privilegiu în favoarea unei părți din raportul juridic creat între debitor și creditor, favorizându-l pe debitor în raport cu creditorul. De asemenea, arată că independența și imparțialitatea judecătorului sunt afectate prin faptul că instanța

care judecă întoarcerea executării nu este una și aceeași cu cea care a judecat anularea titlului executoriu.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 404¹ din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„Art. 404¹. — În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 404¹ din Codul de procedură civilă au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și având motivări similare, prilej cu care a statuat că art. 404¹ din Codul de procedură civilă este conform cu Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 627 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 30 iunie 2009, cu referire la Decizia nr. 467 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.084 din 22 noiembrie 2004, Curtea a statuat că prevederile „art. 404¹ din Codul de procedură civilă se referă exclusiv la cazurile în care a fost desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită. Desființarea acestor acte putea fi dispusă numai de instanța judecătorească, în urma examinării temeiniciei și legalității lor. La soluționarea cererii de întoarcere a executării, de asemenea, numai instanțele judecătorești sunt competente să stabilească dacă cel care o solicită este sau nu îndreptățit să obțină restituirea bunului ori a valorii luate prin executarea silită. În

această privință, art. 404¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede că «*Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit*».

Creditorul are dreptul neîngrădit de a cere în justiție valorificarea creanțelor sale și, la nevoie, executarea silită a acestora. Debitorul și orice altă persoană interesată au dreptul să conteste, tot în justiție, titlul executoriu și executarea silită însăși. Încălcarea unor drepturi sau libertăți, precum și existența ori inexistența intereselor legitime nu pot fi prejudecate, iar legea nu trebuie să distingă sub aceste aspecte, stabilind doar drepturile și obligațiile părților litigante.”

De asemenea, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 227 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 28 mai 2004, Curtea a reținut că „procedura contestației la executare asigură garanții suficiente (...) pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înșeși executării silită, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 404¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Karl Alfred Vittyte, Karla Agneta Minea Vittyte și Katharina Vittyte în Dosarul nr. 9.874/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.121

din 23 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & D Oil” — S.R.L.

din Focșani în Dosarul nr. 5.755/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 624D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 628D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Viorica Ardeleanu în Dosarul nr. 9.540/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal, în toate aceste dosare, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 628D/2010 la Dosarul nr. 624D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 ianuarie 2010 și 15 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.755/299/2009 și nr. 9.540/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & D Oil” — S.R.L. din Focșani și de Viorica Ardeleanu în cadrul unor cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, 21 și 24, deoarece îi favorizează pe debitori prin instituirea competenței organelor de executare de la sediul acestora.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și cele ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv la instanță din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă, constatând că acestea nu contravin prevederilor invocate din Constituție, prin Decizia nr. 835 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silită, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

De asemenea, Curtea a mai reținut că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, precum celeritatea desfășurării procedurii de executare silită.

Totodată, Curtea a statuat că este nefondată și critica potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngreudește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Curtea a mai reținut faptul că este de competența legiuitorului de a stabili procedura de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea în funcție de specificul fiecărui caz în parte. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & D Oil” — S.R.L. din Focșani și de Viorica Ardeleanu în dosarele nr. 5.755/299/2009 și nr. 9.540/299/2009 ale Judecătoriai Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.138

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Asigurare — Reasigurare ARDAF — S.A din București în Dosarul nr. 46.591/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 iulie 2010, iar apoi, din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată a amânat pronunțarea pentru datele de 14 septembrie 2010, 21 septembrie 2010 și 23 septembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 46.591/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială Asigurare — Reasigurare ARDAF — S.A din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 și art. 53 din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie obligația părților de a-și exercita dreptul de a ataca hotărârea de declinare a competenței într-un termen de 5 zile de la pronunțare, fără a li se da posibilitatea să cunoască motivele hotărârii instanței. Mai mult, art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede sancțiunea nulității recursului dacă nu a fost motivat în termenul legal, ceea ce prejudiciază grav partea, aceasta fiind privată de dreptul la apărare și de cel la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de necompetență este o excepție dirimantă și, nu în ultimul rând, un fine de neprimire, astfel încât trebuie soluționată rapid situația de incertitudine ce planează asupra unui litigiu civil ca urmare a investiției unei instanțe necompetente. De altfel, Codul de procedură civilă prevede și alte situații similare celei din art. 158 alin. 3, de exemplu, art. 582 alin. 1 sau art. 594, principiul avut în vedere de legiuitor fiind acela al soluționării cu celeritate a cauzelor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art.158 alin. 3: *„Dacă instanța se declară incompetentă, împotriva hotărârii se poate exercita recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. Dosarul va fi trimis instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent, de îndată ce hotărârea de declinare a competenței a devenit irevocabilă.”;*

— Art.306 alin. 1: *„Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alineatul 2.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 158 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească se pronunță asupra problemelor privind competența ei de judecată, în situația în care, în cadrul judecării

litigiului cu care a fost investită, se pun în discuție astfel de aspecte. Asupra excepției de necompetență instanța se pronunță înainte de a se aborda fondul litigiului și înainte de a se soluționa alte excepții, după caz, printr-o încheiere, dacă se declară competentă, sau printr-o hotărâre, dacă instanța se declară incompetentă. Textul de lege criticat de autorul excepției, respectiv art. 158 alin. (3) din Codul de procedură civilă, are în vedere cea de-a doua ipoteză, și anume admiterea excepției de necompetență și implicit declinarea competenței instanței de judecată. Având în vedere cele de mai sus, este evident faptul că singurul motiv pe care instanța îl poate reține în hotărârea de declinare este propria necompetență materială sau teritorială.

De asemenea, Curtea constată că instanța de judecată, dând expresie dreptului la apărare și principiului contradictorialității, este obligată să pună în discuția prealabilă a părților excepția de necompetență, discuție ce are loc în prezența părților sau chiar în lipsa lor, dar când toate părțile au fost legal citate.

Așa fiind, Curtea nu poate reține critica autorului excepției potrivit căreia partea interesată nu are posibilitatea cunoașterii motivelor hotărârii de declinare a competenței pe care urmează să o atace și, ca urmare, declararea nulității recursului promovat.

De altfel, prin Decizia nr. 246 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a statuat că hotărârea prin care instanța se declară incompetentă se poate ataca separat cu recurs, întrucât această hotărâre are caracter de dezinvestire. Stabilirea unui termen derogatoriu mai scurt și care curge de la data pronunțării hotărârii, pentru declararea recursului, s-a impus pentru că soluționarea incidentului privind competența instanței ține pe loc judecarea fondului litigiului. Niciuna dintre părți nu este împiedicată în exercitarea căii de atac în acest termen, având în vedere că acestea, chiar dacă nu sunt prezente în urma îndeplinirii procedurii legale de citare, cunosc termenul de judecată și depinde doar de diligența lor aflarea soluției și declararea recursului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Asigurare — Reasigurare ARDAF — S.A din București în Dosarul nr. 46.591/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.140

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a
prevederilor art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Sburlea și Rodica Sburlea în Dosarul nr. 17.292/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Adrian Dorinel Boacă a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate invocată ca fiind vădit neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 17.292/211/2008, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Sburlea și Rodica Sburlea într-o cauză având ca obiect anulare act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, prin posibilitatea oferită instanței de prevederile art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă de a trece la judecata cauzei dacă martorul nu se înfățișează după mandatul de aducere, se aduce atingere dreptului la un proces echitabil, deoarece instanța are obligația să stăruie prin toate mijloacele legale pentru aflarea adevărului.

Tribunalul Cluj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Dacă, după mandatul de aducere, martorul nu se înfățișează, instanța va putea păși la judecată*”.

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la dispozițiile art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la susținerea autorilor acesteia privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, întrucât reglementarea criticată, „prin caracterul său formalist, permite instanței să nu insiste în aflarea adevărului”, Curtea constată că prevederile legale criticate reprezintă norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este stabilită de legiuitor, evident cu respectarea prevederilor sau principiilor constituționale. În acest context, Curtea reține că, în temeiul art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, instanța are îndatorirea de a-și exercita rolul activ și de a stăruie în aflarea adevărului, prin toate mijloacele legale, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

Textul de lege criticat reglementează un caz particular de decădere a părții care a solicitat audierea martorului, instanța având posibilitatea de a trece la judecată dacă martorul nu se înfățișează nici după mandatul de aducere, iar instanța a epuizat toate modalitățile procedurale prin care l-ar fi putut determina pe acesta să se prezinte la proces. Potrivit art. 108¹ alin. 1 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă, „neprezentarea martorului legal citat sau refuzul acestuia de a depune mărturie când este prezent în instanță, în afară de cazul în care acesta este minor”, poate fi sancționată de către instanță cu amendă judiciară.

Toate aceste aspecte țin însă de modul concret de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 188 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Sburlea și Rodica Sburlea în Dosarul nr. 17.292/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

